

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI SÁU
VI TIỂU BẢO CHƠI KHẮM TÌNH DỊCH

Đoàn kỵ mã đến cửa phạn điểm xuống ngựa bước vào. Một người hô lớn :

- Nhà quán mau mau sắp cơm rượu thịt thà cho đủ.

Khách ngồi xuống ghế. Vi Tiểu Bảo nhận ra toàn là người quen. Nguyên bọn này là Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản, Quản An Cơ, Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân, Phàn Cương, những tay cao thủ của Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ :

- Nếu ta lại nhận họ, tất bọn họ lời kéo nói hết mọi chuyện chẳng biết bao giờ cho xong. Họ mà biết ta đã nhập môn của khác tất trong lòng không được hoan hỷ. Chi bằng ta lờ đi là hơn.

Gã liền ngồi quay vào phía trong để mục quang khỏi chạm vào ánh mắt bọn kia.

Sau một lúc, bọn Từ Thiên Xuyên thấy nhà hàng đã lục tục đem rượu thịt ra liền bắt đầu ăn uống.

Quần hào Thanh Mộc Đường vừa cầm đũa, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Lại một toán khác nữa tới nơi. Bọn khách này cũng vào quán hô hoán dọn rượu.

A Kha không nhịn được reo lên :

- Ha ha ! Trinh... Trinh công tử đây rồi !

Nguyên bọn khách đến sau là Trịnh Khắc Sảng và đồng bọn của hắn.

Trịnh Khắc Sảng nghe tiếng A Kha hô hoán liền quay đầu nhìn lại.

Hắn thấy A Kha cũng mừng như bắt được của, vội vàng chạy tới, nói :

- Trần cô nương ! Sư thái ! Các vị ở cả đây. Tại hạ tìm kiếm hoài mà chẳng thấy đâu.

Phạn điểm này chật hẹp quá. Quần hùng trong Thiên Địa Hội đã ngồi hết sáu bàn, lại thêm bọn Cửu Nạn ngồi một bàn. Thế là không còn bàn nào trống chỗ.

Một người của Trịnh phủ nhìn Từ Thiên Xuyên la :

- Này ! lão kia ! Bọn lão ngồi xích vào với nhau để nhường cho mấy bàn chứ !

Đêm hôm qua, ở trong "Đát quĩ đại hội" , Trịnh Khắc Đẳng mặc triều phục rất bảnh nên ai cũng chú ý. Dĩ nhiên bọn Từ Thiên Xuyên đã nhận ra hắn. Quần hùng thấy chúng là người đồng đạo đã có ý nhường nhịn một số chỗ ngồi, chỉ vì tên gia nhân của Trịnh phủ ăn nói vô lễ. Gã làm như phạn điểm này cũng ở dưới quyền cai trị của Trịnh phủ nên quần hào có ý không bằng lòng.

Huyền Trinh đạo nhân cất tiếng thoá mạ :

- Con mẹ nó ! Làm gì mà hách thế ?

Phàn Cương liền đưa mắt cho đạo nhân khế nói :

- Anh em đây cũng là người một nhà, đạo trưởng không nên chấp nhất với y. Chúng ta nhường cho họ một số chỗ ngồi cũng không sao.

Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu và Phàn Cương liền đứng dậy vào ngồi chung bàn với bọn Phong Tế Trung để nhường một bàn cho Trịnh phủ.

Lúc này Trịnh Khắc Đẳng đã ngồi xuống bên Cửu Nạn.

A Kha trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo nói :

- Thế mà người nói lão. Dám bảo Trịnh công tử đưa bốn vị nữ nào đó

Vi Tiểu Bảo ngắt lời :

- Cô thấy Trịnh công tử đến, không thích ngồi gần với tiểu đệ điều đó cũng không sao.

Dứt lời gã đứng lên tiến lại ngồi bên cạnh Từ Thiên Xuyên và khế bảo y :

- Anh em đừng nhìn nhận tiểu đệ.

Từ Thiên Xuyên nhận ra gã thì vừa kinh ngạc, vừa mừng thầm. Bọn này đều là những tay giang hồ lão luyện, cơ cảnh vô cùng nên Vi Tiểu Bảo nói vậy, lập tức hiểu ý, ai cũng lơ đi, không để lộ xúc động ra ngoài mặt.

Vi Tiểu Bảo lại nói nhỏ :

- Chúng ta cứ làm như người chưa từng gặp nhau bao giờ. Từ Đại ca thông báo cho anh em hay.

Từ Thiên Xuyên đứng lên, bước lại bàn Quan An Cơ khẽ nói :

- Vi hương chủ của bản đường đã giả lâm, nhưng anh em ta cứ lơ đi như không biết.

Quan An Cơ cứ ngồi yên ăn uống, không quay đầu lại, mà trong lòng ai nấy đều hoan hỷ.

Trong khoảnh khắc, mấy bàn kia đều biết tin này.

Ở bàn bên này, Trịnh Khắc Sảng cao hứng đến cực điểm. Hân hô :

- Sư thái ! Trong cuộc hội nghị đêm qua, các vị anh hùng suy tôn tại hạ làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến. Tại hạ cùng anh em thương nghị đại sự cho đến lúc trời sáng. Tại hạ hối hả trở về khách điểm nhưng các vị đã thượng lộ rồi. Tại hạ lập tức lên đường rượt theo. May mà lại gặp nhau đây.

Cửu Nạn đáp :

- Tiểu phụ kính mừng Trịnh công tử ! Có điều đây là đại sự cực kỳ cơ mật, công tử đừng nhắc tới ở chỗ đông người này là hơn.

Trịnh Khắc Sảng nói :

- Dạ dạ ! Nơi đây ngoài bọn mình cũng chẳng có ai. Còn những người dân đã ở hương thôn, chúng có nghe thấy cũng chẳng hiểu gì.

Nguyên quần hùng Thiên Địa Hội đều hoá trang làm bọn hương nông. Người nào cũng đi chân không. Có người còn đem theo cả nông cụ nhỏ bé. Cuộc đại hội đêm qua rất đông người, nên Trịnh Khắc Sảng không nhận ra được.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vẫn cay cực với Trịnh Khắc Sảng. Gã ngồi cúi đầu xuống ăn mì, miệng khẽ nói :

- Ông bạn kia có tính ba hoa khoác lác, e rằng y làm hư đại sự của chúng ta mất.

Gã ngừng lại một chút rồi liếc mắt ngó Phong Tế Trung , khẽ nói :

- Xin Phong đại ca lại cho hần một bài học. Nhưng đừng đánh hần nặng quá mà chỉ có ý cảnh cáo gã để chữa thói khoe khoang hách dịch. Lúc nào tiểu đệ ra can thiệp thì Phong đại ca giả vờ chịu thua.

Phong Tế Trung liền khẽ gật đầu.

Bọn người ở Trình phủ thấy bàn của quần hùng Thiên Địa Hội bấy còn chỗ trống. Một tên khế đẩy lưng Phàn Cương nói :

- Ô hay ! trong kia còn chỗ trống, sao các người ngồi xít lại với nhau để nhường cho chúng ta thêm một bàn nữa.

Từ Thiên Xuyên nhảy lên thoá mạ :

- Con bà nó ! Làm gì mà hống hách thế ? Bọn ta đã nhường một bàn rồi còn chưa đủ ư ? Lão gia đây không quen nhìn những hạng công tử nhà giàu ỷ thế hiếp người .

Hần nói rồi khạc một tiếng, nhổ bãi đờm về phía Trình Khắc Đẳng.

Trình Khắc Đẳng đang mãi nói chuyện với A Kha, không kịp đề phòng. Khi nghe tiếng gió thì bãi đờm đã tới gần mặt. Gã vội né tránh mà cũng bị đờm rớt vào cổ, bấy nhầy ghê tởm phải buồn nôn.

Trình Khắc Đẳng vội móc khăn ta ra lau chùi. Trong lòng tức giận vô cùng, gã mắng chửi :

- Mấy tên nhà quê ở nơi bùn lầy nước đọng quen thói ngang tàng, làm điếu vô pháp vô thiên. Các người đập vào xác nó cho ta.

Một tên gia nhân nhà họ Trình liền vung quyền nhằm đánh Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên không chờ thoi quyền đánh tới trước mặt, đã hét lên một tiếng. Hần hất ngựa người về phía sau, giả vờ té xuống trông rất thảm hại.

Miệng hần la làng :

- Trời ơi ! Chúng y thế đánh người, đánh chết ta rồi.

Trình Khắc Đẳng và A Kha nổi lên tràng cười ha hả, nghĩ bụng :

- Lão già này chỉ là cái bị thịt.

Phong Tể Trung đứng dậy, trở vào mặt Trịnh Khắc Sảng, cất tiếng thoá mạ :

- Thằng mặt doi tai chuột kia ! có gì đáng cười đâu ?

Trịnh Khắc Sảng tức giận thách thức :

- Ta cứ cười chơi, ngươi làm gì được ta ?

Phong Tể Trung lạng người đi một cái. Hai tiếng "bốp bốp" vang lên. Hắn đánh Trịnh Khắc Sảng hai cái bạt tai khá nặng rồi lạnh lùng nói :

- Ngươi thử cười mấy tiếng nữa cho ta coi.

Trịnh Khắc Sảng vừa kinh hãi vừa căm hận. Gã tưởng mình đã bị hạ thủ một cách đột ngột, không kịp đề phòng mà bị trúng đòn.

Gã liền nhảy xổ tới đánh ra hai quyền.

Phong Tể Trung nẽ tả tránh hữu. Hai thoi quyền của Trịnh Khắc Sảng đều đánh sềnh không trúng người y.

Từ Thiên Xuyên lại la lên :

- Coi chừng ! Thằng lỏi này là đồ tôn của ta.

Phong Tể Trung hỏi :

- Sao gã lại là đồ tôn của Từ đại ca ?

Từ Thiên Xuyên đáp :

- Gã là đệ tử của Ngô Tam Quế, mà Ngô Tam Quế là đồ đệ của ta.

Phong Tể Trung lại quát mắng :

- Con mẹ nó ! Thiếu gì sư phụ sao gã không thờ, mà lại đi bái sư tên giặc thối tha Ngô Tam Quế ?

Trịnh Khắc Sảng lại càng căm phẫn, nhảy lại đánh nữa .

Phong Tể Trung nhảy ra ngoài cửa hô lên :

- Ra đây ! Ra đây ! Ta muốn coi võ công của đồ nhi Ngô Tam Quế.

Trịnh Khắc Sảng không nhìn được quát hỏi :

- Ai bảo ta là đồ đệ của tên đại Hán gian Ngô Tam Quế ?

Gã hùng hổ xông ra ngoài cửa vung quyền đánh tới.

Phong Tế Trung né mình tránh khỏi.

Từ Thiên Xuyên nói :

- Chiêu "Vân khai kiến nhật" này mà hạ bàn gã không xoay chân ra, tai trái hộ vệ dưới bụng, con mẹ nó, là chiêu thức của đệ tử tên Hán gian Thi Lang.

Trịnh Khắc Đẳng kinh hãi tự hỏi :

- Sao hắn lại biết rõ thế ?

Chiêu thức này quả đúng là Thi Lang đã truyền cho gã.

Nguyên trước Thi Lang là một tên đại tướng rất đắc lực dưới quyền Trịnh Thành Công. Sau Trịnh Thành Công trốn ra Đài Loan. Hắn đã đầu hàng triều đình Mãn Thanh.

Từ Thiên Xuyên là người kiến văn quảng bác lại biết rõ lai lịch Trịnh Khắc Đẳng nên lão đoán trúng.

Từ Thiên Xuyên thấy Trịnh Khắc Đẳng lộ vẻ kinh nghi, liền nói :

- A Ngưu huynh đệ ! Ông bạn này là sư phụ của Hán gian mà hồi đó là tên tiểu Hán gian. Vậy ông bạn đánh gã một chập nên thân

Phong Tế Trung la lên :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Hắn vươn tay chụp xuống trước ngực Trịnh Khắc Đẳng.

Trịnh Khắc Đẳng đã học võ ở ba tay cao thủ là Thi Lang, ???, Lưu Quốc Hiên. Bản lĩnh gã không phải hạng kém cỏi. Phong Tế Trung là tay võ công đệ nhất trong Thanh Mộc Đường của Thiên Địa Hội. Tuy y bản tính chất phác, song công phu quyền cước liệt vào hàng hảo thủ đệ nhất võ lâm đương thời. Trịnh Khắc Đẳng địch nổi y thế nào được ?

Phong Tế Trung đã hiểu rõ bản tâm của Vi Tiểu Bảo chỉ muốn làm Trịnh công tử lôi những cái xấu ra, chứ không muốn gia hại gã, nên không thi triển hết sức, chỉ hơi hột đánh bên này một quyền, đá bên kia một cước như người giỡn chơi.

Từ Thiên Xuyên lại hô :

- A Ngưu huynh đệ ! huynh đệ đánh đấm cho cẩn thận ! Đừng để oai phong của những hảo hán ở núi Phục Ngưu, tỉnh Hà Nam bị thương tổn.

Quần hùng trong Thiên Địa Hội biết gã thiếu niên trước mắt là thứ công tử của Diên Bình quận vương. Vậy cũng là người đồng đạo phản Thanh, đùa cợt một lúc thì không ngại gì, nhưng chẳng thể để gây thù oán giữa nhà họ Trịnh và Thiên Địa Hội.

Tiền Lão Bản bỗng lớn tiếng hô :

- Lần này chúng ta ở núi Phục Ngưu đi làm ăn chưa mở hàng đã gặp phải tên tiểu tử này rắc rối. Thật là triệu chứng không hay. Nếu chuyện mua bán không thuận lợi thì bắt gã phải bồi thường.

Cao Ngạn Siêu nói :

- Gã tiểu tử này ăn mặc sang trọng, là con nhà giàu. Chúng ta bắt gã để kêu ông già nhà gã đến chuộc một trăm vạn lạng bạc.

Bọn thủ hạ trong Trịnh phủ thấy công tử không hạ được bọn dân quê, sau nghe mọi người hô hoán liền cho là bọn cướp ở núi Phục Ngưu. Chúng rút khí giới ra đánh hội.

Bên này bọn Từ Thiên Xuyên, Phàn Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Cao Ngạn Siêu, Tiền Lão Bản, Quan An Cơ cũng nhất tề động thủ.

Lập tức những tiếng quát chúa vang lên. Cuộc chiến đấu khai diễn rất là náo nhiệt.

Những gia nhân của Trịnh phủ tuy đã được lựa chọn toàn những vệ sĩ võ công cao cường tại Diên Bình vương phủ, nhưng bì với quần hùng trong Thiên Địa Hội thế nào được ? Huống chi mấy bữa trước chúng bị bọn Lạt Ma đánh què chân gãy tay, tên nào cũng bị thương.

Mới chiến đấu được mấy hợp, bao nhiêu gia nhân nhà họ Trịnh đều bị kèm chế.

Quần hùng trong Thiên Địa Hội có ý nương tay nên chỉ đoạt khí giới của bọn chúng rồi bao vây lại, chứ không đả thương một người nào.

Bên kia bọn gia nhân của Trịnh Khắc Đẳng bị bao vây và có người cầm đao canh giữ đành chịu đứng yên không làm gì được.

Bên này Trịnh Khắc Đẳng đấu với Phong Tế Trung được mười mấy hợp. Hắn thấy Phong Tế Trung tay chân vụng về, cử động lật đật loạng choạng, dường như đứng không vững, gã liền phẩn khởi trở những kỳ chiêu tuyệt học để hạ đối phương.

Trịnh Khắc Đẳng cố ý phô trương tài nghệ trước mặt mỹ nhân. Gã vung những thoi quyền nổi lên tiếng gió vu vu xông vào đối phương.

Phong Tế Trung tựa hồ chỉ còn cách đón đỡ, né tránh những đòn ác hiểm của đối phương. Nhiều lúc nguy hiểm tưởng chừng chỉ cách một sợi tóc là mất mạng.

A Kha đứng coi trong lòng nóng nẩy. Miệng cô không ngớt la thảm :

- Trời ơi ! Thật là đáng tiếc ! Chỉ sai một ly là hắn trúng đòn.

Vì Tiểu Bảo tiến lại gần Cửu Nạn nói :

- Sư phụ ơi ! Lão nhân gia chưa hoàn toàn bình phục mà bọn này hung hãn phi thường. Lát nữa nếu Trịnh công tử bị thất bại lão nhân gia cũng đừng động thủ.

A Kha tức giận mắng liền :

- Người không thấy Trịnh công tử hoàn toàn chiếm được thượng phong ư ? Sao lại thua được ? Đã chẳng biết gì thì đừng nói quàng.

Cửu Nạn mỉm cười đáp :

- Bọn người này dường như chẳng có ác ý gì đối với Trịnh công tử. Sự thực võ công của họ cao thâm gấp mấy chàng, nhất là người đang đối thủ chỉ muốn đùa giỡn, chứ không có ý đánh thực.

A Kha không tin, hỏi :

- Sư phụ ! Lão nhân gia bảo bản lãnh của quân cường đạo kia cao thâm hơn Trịnh công tử ư ?

Cửu Nạn mỉm cười đáp :

- Cái đó đã dĩ nhiên, lọ là còn phải hỏi.

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người này võ công cao cường ta e rằng chưa chắc y đã phải là cường đạo của núi Phục Ngưu ? Nếu họ là cường đạo thì chẳng khi nào miệng lại nói oang oang những chuyện bắt người cướp của, gây nên án mạng.

Vì Tiểu Bảo khen thầm trong bụng :

- Nhãn quang của sư phụ thật cao minh !

Gã liền nói :

- Đã vậy thì đệ tử ra khuyên họ đừng đánh nhau nữa.

A Kha trợn lòng mắt trắng lườm gã hỏi :

- Người là kẻ vô danh tiểu tốt lại bản lĩnh tầm thường mà đòi khuyên can người ta ư ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Bọn cường đạo này tuy võ công cao cường, nhưng quyền cước đầy những chỗ sơ hở, tất không địch nổi, nhưng tiểu đệ mà tỷ đấu với hãn thì nhất định chỉ trong vòng mười chiêu là hãn phải cúp đuôi chạy trốn.

Cửu Nạn cũng biết võ công tên đệ tử của mình hãy còn kém cỏi, nhưng gã là người cơ biến phi thường. Chẳng thế mà gã đã hạ sát được mười một tên Lạt Ma võ công cao cường.

Bà cho là gã đã nghĩ ra được phương pháp ly kỳ cổ quái gì để thủ thắng cũng chưa biết chừng. Bà liền dặn gã :

- Bọn người này ta chưa hiểu rõ lai lịch, nhưng xem chừng không phải hạng người tồi bại, người đừng làm tổn thương đến tính mạng bọn họ.

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu không gặp trường hợp nguy cấp thì đừng dỏ thủ đoạn dê hèn như bỏ thuốc mê hay phóng độc. Người phải nhớ hiện nay đã thành đệ tử Thiết Kiếm môn, vậy đừng làm chuyện gì thương tổn đến thanh danh bản phái.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Dạ dạ ! đệ tử xin tuân lời sư phụ, quyết chẳng dám sát hại bọn họ.

Cửu Nạn bất giác nhẹ buông tiếng thở dài. Bà chợt nhớ tới ngày ở trên đỉnh núi Hoa Sơn, chuông môn phái Thiết Kiếm là Ngọc Chân Tử đến gây hấn với Mộc Tang đạo nhân. Ngọc Chân Tử đã làm những điều tàn ác như gian dâm phụ nữ, cướp đoạt tài vật. Bà nói đến Thiết Kiếm môn là nhớ tới nhân vật bản phái suy vi, thanh danh tàn tạ. Nhất là hành vi của Ngọc Chân Tử lại càng tệ hại, chẳng còn vẻ vang gì nữa.

Bất giác bà lẩm bẩm :

- Tên tiểu đồ đệ này tính tình lãng mạn, phù phiếm nếu không gò vào chính đồ, e rằng sẽ biến thành truyền nhân chính tông của Ngọc Chân Tử thì thật không ổn chút nào.

Vì Tiểu Bảo thấy Cửu Nạn đột nhiên lộ vẻ lo buồn, gã không hiểu vì lẽ gì, liền cho là bà thấy võ công của quần hùng Thiên Địa Hội quả không phải hạng tầm thường mà bà chưa phục hồi sức lực, khó lòng đối phó được.

Gã nghĩ vậy liền tìm lời an ủi, nói :

- Xin sư phụ cứ yên lòng. Đệ tử có cách cứu mạng cho Trịnh công tử.

A Kha không nhìn được quắc mắt hỏi

- Người lại khoác lác rồi. Trịnh công tử sắp thẳng đến nơi, sao lại cần cứu mạng ?...

Cô chưa dứt lời bỗng nghe đánh "roac" một tiếng. áo trường bào của Trịnh Khắc Đẳng bị xé rách một miếng.

Trịnh Khắc Đẳng tức giận vô cùng, càng ra tay tấn công mãnh liệt. Quyền phong rít vù vù không ngớt.

Phong Tể Trung mười đầu ngón tay sắc nhọn như móng sắt, bào rách cả áo lót, áo ngoài và ống quần của đối phương thành từng mảnh bay phất phới.

Nhưng y vận kinh lực vừa đúng mức, chỉ bào rách quần áo đối phương chứ không làm tổn thương đến da thịt gã chút nào.

Trịnh Khắc Đẳng thấy quần áo rách tả tơi thì vừa kinh hãi, vừa tức giận, vừa mắc cỡ.

Bất giác gã la thảm :

- Nếu đối phương còn tiếp tục xé nữa thì ta sẽ biến thành người trần trụi.

Gã hoang mang xoay mình toan chạy.

Phong Tế Trung co tay lại. Khuỷu tay y đã đưa tới trước ngực gã.

Trịnh Khắc Đẳng vội lùi lại phía sau, đồng thời vung song quyền đánh ra. Bỗng gã cảm thấy cổ tay bị xiết chặt.

Nguyên Phong Tế Trung đã đưa tay mặt nắm lấy tay mặt Trịnh Khắc Đẳng tay trái nắm lấy cổ tay trái gã.

Phong Tế Trung nhẹ nhàng nhảy vọt qua đầu Trịnh Khắc Đẳng mà vẫn không buông tay ra.

Trịnh Khắc Đẳng bỗng thấy xương bả vai đau nhói lên. Hai tay gã đã bị bẻ quặt ra sau lưng.

Phong Tế Trung tiện tay giơ Trịnh Khắc Đẳng lên vừa liệng gã ra vừa hô :
"Đón lấy"

Trịnh Khắc Đẳng bị liệng ra xa đến bảy, tám trượng.

Huyền Trinh đạo nhân thi triển khinh công đuổi theo ở phía dưới.

Y ngừng đầu lên hô lớn :

- Cao huynh đệ ! mau chạy theo đón lấy người .

Cao Ngạn Điều lập tức nhảy ra.

Bọn Phàn Cương, Từ Thiên Xuyên, Quan An Cơ thấy chơi trò này rất thú vị liền lớn tiếng reo hò chạy đi.

Huyền Trinh đạo nhân đón lấy Trịnh Khắc Đẳng rồi tiếp tục tung đi cho rớt xuống đúng chỗ Cao Ngạn Điều.

Cao Ngạn Điều đón lấy gã tiếp tục liệng ra mấy trượng chuyên cho Từ Thiên Xuyên

Tỷ lực của quần hào Thiên Địa Hội có kẻ mạnh người yếu, khinh công cũng có kẻ hơn người kém, nên liệng Trịnh Khắc Đẳng hoặc xa hoặc gần, quần hào chạy có kẻ mau người chậm, nhưng Trịnh Khắc Đẳng bị liệng lơ lửng trên không xa hơn trăm trượng mà thủy chung vẫn không rớt xuống đất.

Bây giờ quần hào Thiên Địa Hội mới thi triển công phu chân thực.

Quan An Cơ tỷ lực rất mạnh tung Trịnh Khắc Đẳng lên cao đến bảy trượng. Khi gã rớt xuống, y lại giơ bàn tay đón lấy lưng gã rồi đẩy mạnh đi. Hai luồng lực đạo xô đẩy Trịnh Khắc Đẳng khiến gã tựa hồ đang dăng văng vân giá vũ bị đẩy đi mỗi lúc một xa.

Vì Tiểu Bảo trong lòng rất cao hứng, quên bẵng cả địa vị mình trong lúc này, bất giác gã vỗ tay cười ha hả.

Đột nhiên gã nghe đánh "cốc" một tiếng. A Kha đã co ngón tay gõ đúng vào đầu gã.

Vì Tiểu Bảo giật mình quay đầu nhìn lại thấy A Kha vừa lộ vẻ kinh hãi vừa tức giận. Miệng cô lắp bắp :

- Y... y bị bọn chúng bắt đem đi... Người...người mau mau ra cứu y.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Bọn họ chẳng có thù oán gì với Trịnh công tử. Sư phụ đã bảo đây bắt quá là họ giỡn chơi mà thôi, hà tất sư thư phải nóng ruột ?

A Kha cãi

- Không ! Không phải đâu. Bọn chúng bắt y đem đi để đòi tiền chuộc một trăm vạn lượng bạc.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Nhà Trịnh công tử rất giàu có, thiếu gì tiền bạc ? Ba bốn trăm vạn lượng bạc còn bỏ ra được, một trăm vạn lượng đối với nhà y đã thấm thía gì ?

A Kha dậm chân xuống đất bình bịch hỏi :

- Ô hay ! Người không có mắt hay sao ? Y...y bị bọn cường đạo hành hạ còn thiếu chết đi sống lại.

Vì Tiểu Bảo bước lại gần A Kha nói :

- Sư tỷ muốn tiểu đệ cứu Trịnh công tử cũng chẳng khí gì, chỉ cần ưng làm vợ tiểu đệ.

A Kha tức giận quát :

- Nói láo !

Cô vẫn nhìn ra xa thấy Trịnh Khắc Đẳng hiện giờ bị người ta giữ lấy chứ không tung liệng như trước nữa.

Một người hô lớn :

- Này ! Các người về bảo Diên Bình quận vương đem tiền đến đây chuộc Trịnh công tử, càng nhanh càng tốt. Chúng ta không sát hại Trịnh công tử đâu. Mỗi ngày chỉ đánh đủ ba trăm trượng lớn. Tiền bạc đem đến sớm ngày nào là đỡ phải ăn đòn ngày ấy. Nếu để chậm mười ngày là gã phải ăn ba ngàn đại trượng.

A Kha nắm tay Vi Tiểu Bảo vội hỏi :

- Người đã nghe rõ chưa ? Bọn chúng mỗi ngày đánh y ba trăm trượng. Từ đây tới Đài Loan đường xa muôn dặm, e rằng một tháng chưa chắc đã trở lại được.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Mỗi ngày ăn đòn ba trăm trượng. Ta hãy tính già, cả đi lẫn về hai tháng là sáu mươi ngày. Ba lần sáu mươi tám. Bất quá y chịu đòn một ngàn tám trăm trượng!

A Kha ngắt lời :

- Hối ơi ! không phải rồi ! Một vạn tám ngàn trượng mới đúng người thật là ngu xuẩn!

Vi Tiểu Bảo nói

- Thế ra tiểu đệ làm toán trật. Trịnh công tử phải ăn một vạn tám ngàn trượng thì mong dirt y luyện thành "Khí cổ công" đến chỗ xuất thần nhập hoá.

A Kha tức giận hất gãi ra nói :

- Ta không thèm nhìn mặt người nữa.

Cô vừa tức giận vừa nóng nẩy khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo dỗ dành :

- Thôi thôi ! Sư thư đừng khóc nữa. Tiểu đệ nghĩ cách cứu y, còn cái khoản tiểu đệ đề nghị, sư thư đừng chối cãi nữa nhé !

A Kha đáp :

- Người hãy ra cứu y cho lẹ rồi sẽ tính.

Vì Tiểu Bảo biết cô nói vậy chỉ là kế hoãn binh. Còn chuyện gã cô làm vợ thì bất luận thế nào cô cũng không chịu. Gã liền nói :

- Sư thư ơi ! Dù tiểu đệ có phải vì sư thư mà nhảy vào đống lửa cũng không lùi bước. Từ nay sư thư đừng khi khi tiểu đệ nữa.

A Kha đáp :

- Được rồi ! được rồi ! Người đi lẹ lên ! Lẹ lên !

Cô nói mà không thềm đưa mắt ngó gã, chỉ dăm dăm nhìn ra xa, thấy hai tay Trịnh Khắc Đẳng bị trói chặt cánh khuỷu. Một người ôm gã để lên lưng ngựa tựa hồ sắp đem đi. Cô bỗng chồm đưa tay ra thúc vào lưng Vì Tiểu Bảo .

Vì Tiểu Bảo mắng thầm trong bụng :

- Con bà nó ! Mình gặp được mỹ nhân mà thị lại bảo đi cứu tình lang cho thị thì mới oan khiên trong đầu óc lão gia phải lên cao đến tột độ. E rằng môn "Oan đại đầu công" sẽ luyện đến chỗ xuất quỷ nhập thần.

Vietkiem.com